

1

Los Andželo uoste spėjau padirbėti daug kuo – mūsų šeima vertėsi vargingai, o ir tėvas buvo miręs. Pirmiausia, vos baigęs mokyklą, įsidarbinau griovių kasėju. Kas vakarą nugarą geldavo taip, kad negalėdavau užmigti. Plynam lauke rausėm tranšėją – nebuvo nė menkiausio pavėsio, saulė plieskė tiesiai iš giedro dangaus ir tam griovy aš plūkdavausi drauge su dviem raumenuočiais, kuriems šis užsiėmimas aiškiai patiko – jie visą laiką kvatodavo ir skaldydavo juokelius, kvatodavo ir pešdavo aitrų tabaką.

Į darbą kibau su tikru įsiūčiu, bet tiedu tik nusijuokė ir pareiškė, kad po kurio laiko galbūt šį tą ir išmoksiu. Netrukus kirtiklis ir kastuvas gerokai pasunkėjo. Čiulpdavau įtrūkusias pūsles, degdamas neapykanta tiems žmogėnams. Kartą vidudienį nusivaręs atsisėdau ir pažvelgiau į savo rankas. Pamaniau: gal laikas mesti šitą darbą, kol jis manęs dar nepražudė?

Atsistojęs smeigiau kastuvą į žemę.

– Vaikiniai, – tariau, – man jau gana. Apsisprendžiau priimt pasiūlymą įsidarbinti Uosto komisijoj.

Tada tapau indų plovėju. Kaskart pažvelgęs pro lango plyšį anapus pamatydavau krūvas šiukšlių, ir taip diena iš dienos – zvimbiant musėms, stypsodavau lyg kokia namų šeimininkė palinkęs prie kalno nešvarių indų, mano rankos, vos užmetus akį, atrodė tarytum nugaišę, vandeny mirkštą žuveliškai ir kone atsisakydavo man paklusti. Viršininkavo čia rubuilis virėjas. Tarškindavo puodais ir versdavo mane dirbti. Be galo džiūgavdavau, kai ant mėsingo jo skruosto nutūpdavo musė ir niekaip nenorėdavo skristi šalin. Šitam darbe ištempiau keturias savaites. Arturai, tariau sau, jokių perspektyvų čia nesišviečia, kodėl gi tau dar šį pat vakarą netrenkus durimis? Kodėl nepalinkėjus tam virėjui tiesiog užsikrušti?

Tačiau net iki vakaro neišlaukiau. Tą pačią rugpjūčio popietę, palikęs už nugaros kalną neplautų indų, nusirišau prijuostę. Suėmė noras išsišiepti.

– Ko toks linksmas? – paklausė virėjas.

– Viskas. Man jau gana. Dėl to ir linksmas.

Išeinant pro užpakalines duris, skimbtelėjo skambutis. Palikau virėją stovintį ir besikasantį pakaušį tarp šiukšlių ir nešvarių indų. Prisiminęs tas lėkštes kaipmat nusikvatodavau – man visada tai rodėsi be galo juokinga.

Įsidarbinau patarnautoju sunkvežimyje. Vienintelis dalykas, kuriuo užsiimdavom, – išvežiodavom dėžes su tualetiniu popieriumi iš sandėlio į pauostės bakalėjos parduotuves San Pedre ir Vilmingtone. Dėžių būta nemenkų: kiekviena trijų kvadratinių

pėdų dydžio, sverianti po penkiasdešimt svarų. Naktim vartydamasis lovoj vis galvodavau apie jas.

Sunkvežimį vairavo mano šefas. Jo rankas puošė tatuiruotės. Dėvėdavo kūną itin aptempiančius geltonus polo marškinėlius. Raumenys pūpsote pūpsėjo. Glostydamo juos tarsi mergaitės plaukus. Nuolat magėjo leptelėt jam ką nors tokio, kad imtų raičyti trilinkas. Dėžės būdavo laikomos sukrautos viena ant kitos didžiulėm penkiasdešimties pėdų aukščio stirtom, iki pat lubų. Šefas, sunėręs rankas ant krūtinės, liepdavo man tas dėžes suvilkt prie sunkvežimio. Į priekabą jas pakraudavo pats. Arturui, tariau sau, privalai apsispręsti: gal šis vyrukas ir atrodo kietas, bet tau kas iš to?

Tądien parkritęs smarkiai trenkiausi pilvu į dėžės kampa. Šefas kriuktelėjo ir palingavo galva. Jis man priminė koledžo komandos futbolininką – tįsodamas ant grindų susimąščiau, kodėl gi jo krūtinės nepuošia emblema. Atsikėliau šypsodamasis. Vidudienį užkandžiavau labai iš lėto: baisiausiai skaudėjo sumuštą vietą. Po priekaba buvo vėsu – kaip tik čia ir drybsojau. Pietų pertrauka pralėkė labai greit. Išėjęs iš sandėlio šefas pamatė, kaip mano dantys susminga į sumuštinį, o desertui atsineštas persikas nė nepaliestas vis dar guli šalimais.

– Moku tau ne už tai, kad trūnytum pavėsy, – pareiškė jis.

Išsiropštęs iš po priekabos atsistojau. Žodžiai, regis, patys išsprūdo iš burnos, tik ir laukę tinkamos progos.

– Išeinu, – tariau. – Tu ir tavo kvailas raumenynas gali čiuožti velniop. Man jau gana.

– Puiku, – tarė jis. – Tenai ir susitiksim.

– Man jau gana.

- Ir ačiū Dievui.
- Ir dar vienas dalykas.
- Koks?
- Man regis, tamsta esi peraugęs šliundravaikis.

Manęs jis jau nebepavijo.

Vėliau vis dėlto parūpo, kas nutiko persikui. Tikriausiai šefas sutraiškė jį bato kulnu. Po trijų dienų nuėjau patikrinti. Persikas nė nepalietas tebegulėjo šalikelėj, o ant jo puotavo gal šimtas skruzdėlių.

Paskui įsidarbinau pardavėju vienoj bakalėjos krautuvėj. Ji priklausė pilvūzui italui – bičo pilvas buvo tiesiog neįtikėtino dydžio. Vos tik Toniui Romero atsirasdavo laisva minutėlė, jis kaipmat įsitaisydavo prie sūrio statinaitės ir atsignybdamas pirštais po kąsnelį kimšdavosi jį sau į burną. Verslas jam sekėsi kuo puikiausiai. Visa uosto liaudis, užsimanusi importinio maisto, traukė pas jį.

Vieną rytą įkrypavęs į parduotuvę Tonis užtiko mane su bloknotu ir pieštuku. Dariau inventorizaciją.

– Inventorizacija? – paklausė jis. – Kas tai yra?

Paaiškinau, bet jam nepatiko. Jis apsižvalgė.

– Imkis darbo, – paragino. – Juk liepiu tau kas rytą pirmiausia iššluoti grindis.

– Vadinasi, nenorit, kad užsiimčiau inventorizacija?

– Ne. Eik dirbt. Jokių čia man inventorizacijų.

Kasdien trečią valandą mus užplūsdavo pirkėjai. Vienam žmogui su tokiu srautu susitvarkyti būtų neįmanoma. Tonis Romero plušėjo nenuleisdamas rankų ir vis tiek nespėdavo – krypuodavo po parduotuvę išpiltas devinto prakaito, bet žmonės

apsigreždavo ir eidavo lauk, nenorėdami gaišti laiko. Kartą Tonis niekur negalėjo manęs rasti. Atskubėjęs į tarnybines patalpas ėmė belsti į tualetu duris. Tuo metu skaičiau Nyčę – kaip tik mokiausi mintinai ilgoką ištrauką apie geidulingumą. Beldimą kuo puikiausiai girdėjau, bet nekreipiau į jį dėmesio. Tonis Romero prie durų prisistūmė kiaušinių dėžę ir ant jos užsiropštė. Virš pertvaros pasirodė stambus jo smakras – pažvelgęs žemyn tuoj pamatė, kuo užsiimu.

– *Mannaggia Jesu Christi!** – užbliuvo jis. – Lįsk lauk!

Pasakiau, kad tuojau ateisiu. Jis pasitraukė baisiausiai plūsdamas. Tačiau manęs vis dėlto neatleido.

Vieną vakarą prie kasos jis tikrino dienos kvitus. Buvo jau vėlu, beveik devinta valanda. Ketinau dar spėti į biblioteką, kol ta neužsidarė. Tonis Romero nusikeikė sau po nosim ir pasišaukė mane. Priėjau.

– Trūksta dešimties dolerių.

– Juokaujat? – nustebau.

– Jų čia nėra.

Tris kartus atidžiai perskaičiavau pinigus. Dešimkės iš tiesų trūko. Įdėmiai apžiūrėjom grindis, pakeldami į orą ištikus pjuvenų debesis. Tada dar kartą patikrinom kasos aparatą, net ištraukėm jo stalčių ir dirstelėjom į vidų. Pinigų ten nebuvo. Paklausiau, ar kartais per klaidą neatidavė tos dešimkės su grąža. Tonis patikino, kad tikrai ne. Apsičiupinėjo visas marškinių kišenes. Jo pirštai atrodė visai kaip parūkytos dešrelės. Dar kartą paplekšnojo sau per kišenes.

* Po paraliais, Jėzau Kristau! (It.; čia ir toliau – vert. past.)

– Duok cigaretę.

Ištraukiau pakelį iš užpakalinės kišenės, bet kartu su cigarete išplasnojo ir dešimties dolerių kupiūra. Buvau sugrūdęs ją į pakelio vidų, bet toji kažkaip sugebėjo išsprukti. Ji nusileido ant grindų tiesiai tarp mūsų. Tonis stipriai suspaudė kumštyje pieštuką – šis net trekštelėjo. Jo veidas net pamėlynijo, skruostai išsipūtė, tada susitraukė. Jis loštelėjo ir spjovė man į veidą.

– Ak tu, šlykšti žiurke! Lauk iš čia!

– Gerai, – tariau. – Žinokitės.

Išsitraukęs iš po prekystalio savąjį Nyčės tomelį patraukiau durų link. Nyčė! Ar tas niekingas prekijas bent ką nors nutuokia apie Frydrichą Nyčę? Suglamžęs dešimkę Tonis švystelėjo man ją pavymui.

– Tavo atlyginimas už tris dienas, vagišiau!

Gūžtelėjau pečiais. Nyčė – ir dar tokioj vietoj, tik pamanykit!

– Išeinu, – tariau. – Neįsijauskit.

– Nešdinkis!

Jis stovėjo už gerų penkiasdešimties pėdų nuo manęs.

– Klausyk, – tariau. – Aš netgi džiaugiuos, kad išeinu. Mane vemt verčia nuo tavo seilėtos, gremzdžiškos veidmainystės. Jau ištisą savaitę kirbėjo noras mesti šį absurdišką darbą. Todėl gali čiuožt velniop, suktas makaronininke!

Bėgti lioviausi tik atsідūręs prie bibliotekos. Tai buvo vienas iš Los Andželo viešosios bibliotekos padalinių. Tą vakarą čia dirbo panelė Hopkins. Jos šviesūs plaukai buvo ilgi ir itin kruopščiai sušukuoti. Man amžinai kirbėjo pagunda priglausti prie jų veidą ir pauostyti. Pačiupinėti juos. Bet panelė Hopkins buvo tokia

daili, kad vargiai sugebėdavau jai ir žodį išlemti. Ji šyptelėjo. Uždusęs dirstelėjau į laikrodį.

– Maniau, jau nespėsiu, – tariau.

Panelė Hopkins atsakė, kad dar turiu kelias minutes. Metęs į ją žvilgsnį nudžiugau, kad ji vilki laisva suknele. Jei kokia nors dingstimi priversčiau ją pakilti ir pereiti per patalpą, galbūt pasisektų pamatyti jos kojų kontūrus. Man visada knietėjo sužinoti, kaip atrodo jos kojos po tomis žėrinčiomis pėdkelnėmis. Darbu ji nebuvo apsikrovus. Prie stalų sėdintys vos du seniokai skaitė laikraščius. Kol ji užregistravo gražinamą Nyčės tomelį, atgavau kvapą.

– Gal parodytumėt, kur istorijos skyrius? – paklausiau.

Nusišypsojusi linktelėjo ir aš nusekiau jai iš paskos. Viskas veltui. Suknelė pasirodė esanti ne tokia, kokios reikėtų, – buvo žydra ir nepersišvietė. Įsistebeilijau jai į kulnus. Magėjo juos išbučiuoti. Prie istorijai skirtų lentynų panelė Hopkins atsigrėžė ir kaipmat perprato mano nederamas mintis. Pajutau nuo jos padvelkiantį šaltuką. Ji grįžo prie stalo. Traukiau iš lentynos knygas ir dėjau atgal. Ji ir toliau tarsi skaitė mano mintis, tačiau apie nieką kitą galvoti tiesiog neįstengiau. Panelė Hopkins po stalu užsimetė koją ant kojos. Jos buvo nuostabios. Troškau jas apkabinti.

Mūsų žvilgsniai susitiko, ji šyptelėjo. Šypsena tarsi bylojo: nagi, vėpsok, jei taip patinka – nieko negaliu pakeisti, nors tvoti tau per marmūzė ir norėtūsi. Troškau pasikalbėti su ja. Galėjau pacituoti kietų dalykėlių iš Nyčės, kad ir tą „Zarastros“ ištrauką apie geidulingumą. Ak! Ne, vis dėlto jai apie tai prabilti nė už ką neišdrįščiau...

Devintą ji paskambino varpeliu. Nuskubėjau prie filosofijos skyriaus ir čiupau pirmą pasitaikiusią knygą. Ir vėl Nyčė: „Žmogus ir Antžmogis“. Žinojau, kad tai neliks jos nepastebėta. Prieš užrašydama knygą, pervertė kelis puslapius.

– Oho! – tarė ji. – Na ir knygas skaitai!

– Hm. Nieko ypatingo, – atsakiau. – Pigūs skaitalai – ne man. Ji šyptelėjo atsisveikindama.

– Ekstraordinarus vakaras, – tariau. – Efemeriškai ekstraordinarus.

– Tikrai? – paklausė ji ir keistai į mane dėbtelėjusi perbraukė pieštuku sau plaukus.

Žengdamas atatupstas, kone išvirtau pro duris ir tik vos ne vos atgavau pusiausvyrą. Lauke pasijutau blogiau – vakaras buvo anaip tol ne ekstraordinarus, o šaltas ir ūkanotas, gatvės žibintai blausiai švietė pro miglą. Šalikelėje stovėjo automobilis su vyriškiu prie vairo ir birzgiančiu varikliu. Vyriškis laukė panelės Hopkins, kad parvežtų ją į Los Andželą. Man jis atrodė kaip visiškas idiotas. Ar jis skaitė Špenglerį? Ar žino, kad Vakarų civilizacija ritasi į pražūtį? Ir ką dėl to ketina daryti? Ogi nieko! Tikrų tikriausias mulkis ir chamas. Velniop ji.

Rūkas apgaubė ir ėmė smelktis į mane, o aš įsikandęs smilksnėnčią cigaretę žengiau tolyn. Užsukau į Džimo užkeigą Anaheime. Prie baro užkandžiavo pažįstamas žmogėnas. Dažnai jį matydavau dokuose. Dirbo stividoru*, pavarde Heizas. Atsisėdau greta

* Asmuo, atstovaujantis uosto administracijai ir darbų vykdytojui laive, stoviniame prie krovinių krantinės. Stividoras yra laivų pakrovimo ir iškrovimo uostuose tvarkytojas: organizuoja laivų priėmimą, švartavimą, juose esančių įvairių krovinių iškrovimą ar pakrovimą, vadovauja krovos darbams, pildo laivo atplaukimo ir išplaukimo, taip pat krovinių dokumentaciją, krovos darbų paskyras.

ir užsisakiau pavalgyti. Kol gamino maistą, nuėjau prie knygų lentynos apžiūrėti, kas ten sudėta. Vien perleidimai po dolerį už vienetą. Išsitraukiau penkis. Tada nukėblinau prie žurnalų stovo ir permečiau akimis visus „Artistai ir modeliai“ numerius. Išsirinkau du, kuriuose moterys buvo mažiausiai apsirengusios, ir kai Džimas atnešė patiekalą, paprašiau, kad viską suvyniotų. Jis klausiamai dirstelėjo į Nyčės tomelį man po pažasčia. „Žmogus ir Antžmogis“.

– Ne, – tariau. – Šitą taip nešiuos.

Tekštelėjau knygą ant baro. Heizas pažvelgė į viršelį ir perskaitė pavadinimą. „Žmogus ir Antžmogis“. Veidrody mačiau, kaip jis į mane įsistebeilija. Įnikau į didkepsnį. Džimas nenuleido nuo manęs akių, mėgindamas nuspėti, ar mėsa gerai iškepusi. Heizas vėl sužiuro į knygą.

– Džimai, – tariau, – šitas tavo kramtalas turbūt dar prieš-tvaninis.

Džimas paklausė, ką turiu omeny, o Heizas pakėlęs galvą nuo lėkštės ištempė ausis.

– Šitą kepsnį, – patikslinau. – Jis archajiškas, pirmykštis, paleontologinis, akmenamžiškas. Trumpiau tariant – atsiduoda senove.

Džimas šyptelėjo parodydamas, kad vis dar nesupranta, apie ką aš, o stividoras iš susidomėjimo net liovėsi žiaumojęs.

– Kaip suprast? – paklausė Džimas.

– Aš apie mėsą, drauguži. Apie mėsą. Šitą kramtalą mano lėkštėj. Jis kietas kaip velniai žino kas.

Grįžtelėjau į Heizą – tas kaipmat nudelbė akis. Džimas dėl kepsnio nusiminė, palinko virš baro ir sumurmėjo mielai pagaminsiąs man kitą.

– Po šimts kelmų, žmogau! Puiku! Šitai pranoksta netgi geidautiniausias mano aspiracijas.

Veidrodyje mačiau, koku tiriamu žvilgsniu Heizas į mane stebeilijasi. Jo akys vis nukrypdamo tai į mane, tai į knygą. „Žmogų ir Antžmogį“. Kramčiau spoksodamas priešais save, visiškai nekreipdamas į jį dėmesio. Heizo susidomėjimas neišblėso visą tą laiką, kol valgiau. Vienu metu akimis kiek ilgėčiau įsisiurbė į knygą. „Žmogus ir Antžmogis“.

Pavalgęs nuėjo prie kasos atsiskaityti. Ten kurį laiką dar pasišnibždėjo su Džimu. Heizas palinkėjo galva. Džimas sukikeno ir jiedu vėl suskato šnibždėtis. Galiausiai Heizas šyptelėjo, palinkėjo gero vakaro ir paskutinįkart atsigręžęs nužvelgė mane per petį. Prisiartinęs prie manęs Džimas tarė:

– Tas bičas klausinėjo apie tave.

– Neįau?

– Sakė, kad šneki kaip tikrai galvotas vaikas.

– Nieko sau! O jis kas toks ir kuo užsiima?

Džimas atsakė, kad tai Džo Heizas, uosto stividoras.

– Nykoka profesija, – tariau. – Uzurpuota asilų ir mulkių. Gyvenam skunkų ir antropoidų pasaulyje.

Ištraukiau dešimtdolerinę kupiūrą. Džimas atnešė grąžą. Pasiūliau jam dvidešimt penkis centus arbatpinigių, bet jis atsakė.

– Impulsyvokas gestas, – tariau. – Tikras draugiškumo ženklas. Man patinka, kaip tvarkaisi, Džimai. Tikrai nusipelnai reveransų.

– Stengiuos, kad visiems būtų malonu.

– Ką gi, kaip pasakytų Čechovas: neturiu kuo skųstis.

– Kokias cigaretes rūkai?

Pasakiau. Jis atnešė man du pakelius.

– Vaišinu, – tarė.

Įsidėjau juos į kišenę. Tačiau arbatpinigių jis vis tiek nepa-
noro imti.

– Paimk! – paraginau. – Juk tai tik gestas.

Jis atsisakė. Mes atsisveikinom. Jis nunešė nešvarias lėkštes
į virtuvę, o aš patraukiau išėjimo link. Prie durų iš lentynos pa-
griebiau du šokoladukus ir pasikišau po marškiniais. Tada nėriau
į rūką. Šokoladukus suvalgiau traukdamas namo. Pasisekė, kad
tvyrojo rūkas – ponas Hačinsas manęs nepastebėjo. Jis stovėjo
savo nedidelės radijo imtuvų parduotuvėlės tarpdury. Aiškiai
laukė manęs. Už mūsų imtuvą jam buvau skolingas jau keturias
įmokas. Būtų galėjęs mane paliesti vos ištiesęs į priekį ranką, bet
visiškai manęs nematė.

2

Gyvenom daugiabuty greta filipiniečių kvartalo. Jų antplūdis priklausė nuo metų laiko. Prasidėjus žvejybos sezonui jie sugužėdavo į pietus, o artėjant vaisių ir salotų skynimo metui grįždavo į šiaurę prie Salinaso. Viena filipiniečių šeima gyveno ir mūsų name, tiesiai po mumis. Tai buvo tinkuotas rožinis dviaukštis su didelėm per žemės drebėjimus nuo sienų nubyrėjusio tinko properšom. Kiekvieną naktį rūkas į tinką įsigerdavo lyg į sugertuką. Rytai sienos atrodydavo jau ne rožinės, o raudonos. Tas raudonumas man patiko netgi labiau.

Laiptai cypsėdavo tarsi pelių lizdas. Mūsų butas antram aukšte buvo pats paskutinis. Vos palietęs durų rankeną pasijutau baisiausiai prislėgtas. Namai visuomet mane šitaip veikė. Net kai dar buvo gyvas tėvas ir gyvenom normaliam name, man ten vis tiek nepatiko. Visada troškiau ištrūkti arba ką nors pakeisti. Vis

mėgindavau įsivaizduoti, kokių namų norėčiau, tik niekaip nesugalvodavau, ko būtent turėčiau griebtis, kad kas nors pasikeistų.

Praverčiau duris. Tamsa – tamsa, atsiduodanti namais, atsiduodanti vieta, kurioje gyvenu. Uždegiau šviesą. Mama gulėjo ant sofos, ir šviesa ją pažadino. Ji pasitrynė akis ir palinkusi į priekį parimo ant alkūnių. Kaskart pamatęs ją tokią apsimiegojusią prisimindavau, kaip vaikystėj rytais šmurkštelėjęs pas ją į lovą uosdavau, kuo ji kvepia, o paskui, kiek paaugęs, lioviausi tai daręs, nes stabdė mintis, kad ji vis dėlto mano mama. Kvapas būdavo sūrokas, bet to, primindavo aliejų. Baisu ir pagalvoti, kad ji sensta. Ši mintis net nutvilkė. Mama atsisėdusi šyptelėjo, jos plaukai buvo susitaršę. Kad ir ką ji darė, viskas man priminė tuos laikus, kai gyvenom normaliam name.

– Jau maniau, kad niekada nebepareisi, – tarė.

– Kur Mona? – paklausiau.

Mama atsakė, kad bažnyčioj.

– Nieko sau – tikra mano sesuo nusirito iki poteriavimo prietarų! Tikras mano kūnas ir kraujas. Šventeiva, davatka! Kokia barbarybė!

– Tik jau nepradėk, – sudraudė mama. – Per daug knygų prisiskaitei, berniūkšti.

– Tau tik taip atrodo, – atkirtau. – Visiškai akivaizdu, kad niekaip neatsikratai savo obsesijų.

Jos veidas pabalo.

– Ko tokio?

– Nesvarbu, – tariau, – kokia prasmė kažką aiškint kaimo stuobriams, liurbiams ir imbecilams? Išmintingam žmogui priešais tokią auditoriją verčiau laikytis rezervuotai.

Ji persibraukė plaukus ilgais, į panelės Hopkins panašiais pirštais – tik mamos pirštai buvo nebe tokie dailūs: gumbuoti ir raukšlėti ties sąnariais, be to, ant vieno jų buvo sutuoktuvių žiedas.

– O ar žinai faktą, – tariau, – kad vestuvių žiedas – ne tik vulgarus, falu atsiduodantis simbolis, bet ir rudimentinė primityvaus netašytumo liekana, visiškai iškrentanti iš šiandieninio vadinamojo apšvietos ir proto amžiaus konteksto?

– Ką? – paklausė mama.

– Tiek to. Net jei ir paaiškinčiau, moters protas to vis tiek nesuvoktų.

Dar pridėjau, kad gali juoktis kiek tinkama, bet vieną dieną kitaip užgiedos, o tada nusinešiau savo naujas knygas ir žurnalus į asmeninį kabinetą – drabužinukę. Elektros čia nebuvo, todėl naudojausi žvakėmis. Apėmė nuojauta, kad kol nebuvau namie, kažkas čia spėjo apsilankyti. Apsižvalgęs supratau, kad taip ir yra: ant vieno iš pakabų kybojo rožinis mano sesės megztukas.

Nukabinęs jį pareiškiau:

– Ir ką nori pasakyt tu, kad čia kybai? Kas leido? Ar nesupranti, kad įsibrovei į meilės namų šventovę?

Pravėręs duris švystelėjau megztuką ant sofos.

– Kad daugiau man čia nekištumėt jokių drabužių! – surikau.

Atskubėjo mama. Užtrenkiau duris ir užkabinau kabliuką. Girdėjau, kaip ji prieina. Suklibėjo rankena. Išsivyniojau pake tą. Vaizdeliai „Artistuose ir modeliuose“ buvo tiesiog pasaka. Išsirinkau sau mieliausią. Ji tįsojo ant balto kilimėlio glausdama prie skruosto raudoną rožę. Padėjau atverstą žurnalą ant grindų tarp žvakių ir puoliau ant kelių.